

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 42/02-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 25. apríla 2002 predbežne prerokoval sťažnosť S. V., bytom B. B., vo veci porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1, 2 a 3, čl. 48 ods. 2, čl. 50 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 6 ods. 1 a 2 a čl. 7 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 2 ods. 1 a 2 a čl. 4 ods. 1 a 2 Dodatkového protokolu č. 7 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozkazom veliteľa Okresného veliteľstva Policajného zboru Slovenskej republiky v Banskej Bystrici zo 6. mája 1993, rozhodnutím Ministerstva vnútra Slovenskej republiky z 8. júna 1993 o odvolaní proti predmetnému rozkazu a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 SŽ 45/93 z 28. februára 1994 a jeho žiadosť o ustanovenie právneho zástupcu pre konanie pred Ústavným súdom Slovenskej republiky a takto

r o z h o d o l :

1. Žiadosti S. V. o ustanovenie právneho zástupcu **n e v y h o v u j e .**
2. Sťažnosť S. V. **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 11. marca 2002 doručené podanie S. V., bytom B. B. (ďalej len „sťažovateľ“), označené ako „Sťažnosť podľa čl. 127 Ústavy SR“, ktorým sťažovateľ namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1, 2 a 3, čl. 48 ods. 2, čl. 50 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 6 ods. 1 a 2 a čl. 7 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 2 ods. 1 a 2 a čl. 4 ods. 1 a 2 Dodatkového protokolu č. 7 k dohovoru, ku ktorému malo dôjsť rozkazom veliteľa Okresného veliteľstva Policajného zboru Slovenskej republiky v Banskej Bystrici zo 6. mája 1993 (ďalej len „rozkaz“), rozhodnutím Ministerstva vnútra Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo“) z 8. júna 1993 o odvolaní proti rozkazu a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 SŽ 45/93 z 28. februára 1994 a zároveň žiada ústavný súd, aby mu z dôvodu jeho finančnej núdze ustanovil pre účely konania pred ústavným súdom právneho zástupcu.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ bol rozkazom prepustený zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru Slovenskej republiky (ďalej len „PZ SR“), a to z dôvodu vznesenia obvinenia pre trestný čin krádeže podľa § 247 ods. 1 písm. a) Trestného zákona. Voči rozkazu podal sťažovateľ opravný prostriedok, ktorý ministerstvo svojím rozhodnutím z 8. júna 1993 zamietlo a rozkaz potvrdilo. Žalobu sťažovateľa proti rozhodnutiu ministerstva najvyšší súd zamietol uznesením, ktoré bolo sťažovateľovi doručené 24. marca 1994. Spod obvinenia pre predmetný trestný čin bol sťažovateľ právoplatne oslobodený uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 5 To 155/94 zo 16. februára 1994. Sťažovateľ namieta, že ani jeden z napadnutých orgánov neprejednal vec v jeho prítomnosti a neumožnil mu vyjadriť sa k vykonávaným dôkazom, že všetky napadnuté orgány voči nemu porušili zásadu prezumpcie neviný tým, že rozhodli pred tým, než o jeho vine právoplatne rozhodol krajský súd, a že ministerstvo nekoná o jeho návrhoch na dovolanie a obnovu konania napriek tomu, že jeho právoplatným oslobodením krajským súdom nastali nové skutočnosti odôvodňujúce priaznivejšie rozhodnutie v jeho prospech

v danej veci. Na základe uvedeného sťažovateľ tvrdí, že boli porušené jeho základné práva garantované označenými článkami ústavy a dohovoru, a žiada ústavný súd, aby tento zrušil napadnuté rozhodnutia Okresného veliteľstva PZ SR v Banskej Bystrici, ministerstva a najvyššieho súdu a vydal týmto orgánom „pokyn v náleze vo veci konať“.

II.

Podľa § 30 ods. 1 a 2 a § 138 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 31a zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) môže ústavný súd ustanoviť fyzickej osobe alebo právnickej osobe právneho zástupcu, ak taká osoba o to požiada, ak to odôvodňujú jej pomery a ak nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie práva. Tieto tri podmienky pre ustanovenie právneho zástupcu musia byť splnené súčasne. Keďže ústavný súd z dôvodov uvedených v časti III odôvodnenia tohto rozhodnutia dospel k záveru, že sťažnosť sťažovateľa má také nedostatky, ktoré nie je možné odstrániť ani kvalifikovaným právnym zastúpením a z dôvodu ktorých sa uplatňovanie práv sťažovateľa v konaní pred ústavným súdom javí ako zrejme bezúspešné, rozhodol o žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu tak, ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto rozhodnutia.

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 prvej vety ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie ústavný súd nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Podľa § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde návrh nie prípustný, ak sa týka veci, o ktorej už ústavný súd rozhodol (...).

Sťažovateľ namietol rozhodnutie ministerstva už svojím podaním z 19. mája 1994, pričom toto podanie svojím obsahom zodpovedá tvrdeniam navrhovateľa o porušení jeho základných práv uvádzaným v podaní, ktoré je predmetom tohto uznesenia. O tomto podaní sťažovateľa rozhodol ústavný súd uznesením sp. zn. I. ÚS 37/94 tak, že ho odmietol pre zjavnú neopodstatnenosť. V časti domáhajúcej sa vyslovenia porušenia predmetných práv rozhodnutím ministerstva preto ústavný súd dospel k záveru, že ide o neprípustný návrh v zmysle § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde.

V časti domáhajúcej sa vyslovenia porušenia predmetných práv napadnutým rozkazom a uznesením najvyššieho súdu dospel ústavný súd k záveru, že nie je splnená jedna zo zákonných podmienok pre prijatie sťažnosti podľa čl. 127 ústavy na ďalšie konanie, ktorou je podanie sťažnosti v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, teda v lehote dvoch mesiacov od kvalifikovanej právnej skutočnosti. Ústavný súd nemá pochybnosti, že toto ustanovenie napriek niektorým zmenám v príslušnej ústavnej úprave vykonávalo čl. 127 ústavy aj v čase, keď sťažovateľ podal svoj návrh na začatie konania pred ústavným súdom a rešpektovaním rovnováhy medzi potrebou ochrany základných práv a slobôd na jednej strane a potrebou ochrany princípu právnej istoty a nadobudnutých práv na strane druhej plnilo rovnaký účel, aký plnilo v období platnosti a účinnosti predchádzajúceho znenia tohto ustanovenia ústavy a aký plní aj jeho súčasné znenie. Vzhľadom na to, že sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nemožno považovať za časovo

neobmedzený právny prostriedok ochrany ústavnosti, že podstatou tvrdení sťažovateľa o porušení označených základných práv a slobôd sú skutočnosti, ku ktorým došlo najneskôr dňom 24. marca 1994, a že v čase, keď sťažovateľ podal na ústavný súd sťažnosť podľa čl. 127 ústavy, už uplynula lehota ustanovená pre tento typ konania pred ústavným súdom, bolo potrebné jeho sťažnosť posúdiť ako návrh podaný oneskorene.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol o sťažnosti sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako je uvedené v bode 2 výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. apríla 2002